

KOMMENTAR TIL KVINDEMUSIKFESTIVALEN

af Eva Säter, "Musikens Makt".

International kvindemusikfestival. En historisk begivenhed.

Over hundrede kvindelige musikere fra Europa og USA. 5.000 kvindelige tilhørere. Det hele i det samme hus på fire intensive dage.

Det her lyder som optakten til en entusiastisk beskrivelse, og nok var det fint - men...

Dette var oprindelig tænkt som en overordnet artikel om, hvad der skete i "Huset" i København i slutningen af april. Fulde af forventninger tog Birgitta og jeg fra "Musikens Makt"s Lund-redaktion til den fire dage lange kvindemusikfestival.

- Hvilken manifestation, tænkte vi. Fint at der findes så mange pigegrupper og godt at de begynder at organisere sig.

Men allerede fra begyndelsen var der noget, som ikke stemte. Det var ikke noget tilfælde, at netop Birgitta og jeg tog af sted - det var en nødvendighed. Mænd var nemlig forment adgang og de øvrige på redaktionen måtte misundeligt finde sig i at konstatere vores privilegium.

For det var et privilegium at få lov at lytte til al den fine og spændende musik, som blev præsenteret. Holly Near og Meg Christian fra USA synger så godt, at de kunne blive millionærer på ingen tid (hvis de altså solgte sig til et stort pladeselskab, hvad de naturligvis ikke gør).

Jeg ville kunne opregne flere gode pigegrupper, som spiller alt fra lyriske viser til hård rock og som alle er lige så megen opmærksomhed værd. Men her bagefter synes jeg, det føles temmelig meningsløst. Den som vil lytte til kvindemusik kan købe den plade, som blev indspillet på festivalen af Demos.

Mandsforagt

I stedet har jeg tænkt mig at forklare mit "men" i begyndelsen. Vi mødte så megen foragt for mænd, at meget af vores entusiasme hurtigt forsvandt. For det første: Hvorfor skulle mænd standses ved porten (I sandhedens navn skal det siges, at den lille jazzklub Vognporten var åben for mænd. De var derimod helt udelukket fra selve festivalen.)

Arrangørerne angav to grunde:

- For det første er der så mange kvinder der vil ind, at der ikke er plads til fyre. For det andet blir mange kvindelige musikere hæmmede, hvis der findes fyre blandt publikum.

Mange af de grupper, som optrådte, i særdeleshed dem fra Tyskland og England, nægter at spille for mænd. De forklarede os, at de bare syntes mænd virkede forstyrrende og ødelæggende, og at der blir en meget finere stemning, når publikum kun består af piger.

Det troede vi også. Vi havde faktisk glædet os til at kunne tilbringe weekenden kun i søstres selskab.

- Skønt at danse til god rockmusik og slippe den evindelige jagt. Her kan vi koble af og slå os løs.

Ønskedrømme

For os blev det nærmest et chock, da vi opdagede hvor meget vi havde ønsketænkt. Festivalen havde et stærkt islæt af lesbiske kvinder, hvilket både er naturligt og OK. Men de tekster, som nogle af pigegrupperne sang om hvor afspændt og tolerant kvindekærlighed er, stemte ikke overens med det, vi oplevede.

På dansegulvet var der ganske vist kun piger, men spillet rundt omkring var præcis det samme som på et hvilket som helst diskotek. Jeg var vældigt ilde berørt, følte mig udenfor og begyndte at tænke på, om det var mig som var blevet så præget af min kvinderolle, at jeg ikke kunne klare kun at omgås kvinder.

Men jeg var ikke alene om det. Birgitta reagerede lisådan, for hendes vedkommende kom det så langt, at hun til sidst syntes det var ubehageligt at amme Moa, som formodentlig var festivalens yngste kvinde.

- Jeg som ellers aldrig plejer at betænke mig på at amme. Det er jo vanvittigt, at jeg går hen og sætter mig i et hjørne her - af alle steder. Men jeg føler mig så begloet, sagde Birgitta.

Politikken savnedes

Vi blev fortvivlende splittede og mere og mere i tvivl om festivalens indretning. Hvor var den overordnede politiske bevidsthed?

Den tredje dag hørte vi endelig en pigegruppe, som sang om kapitalismen. Tak Sonjas Søstre. Vi begyndte nemlig at blive trætte af at høre alle de omvendte kærlighedssange.

Med risiko for at blive betragtet som kværulant

har jeg ladet dette blive en subjektiv betragtning. Men lige meget hvordan jeg forsøger, kan jeg ikke forstå det positive i Holly Nears udtalelse, som for mig blev et symbol på stemningen på kvindemusikfestivalen:

- Jeg spilder ikke min energi på mænd. Hvis jeg skal forklare alting for mændene, kommer vi aldrig nogen vegne. Det skader ikke, at de føler sig truede.

(Eva Sätters beretning er oprindelig skrevet til Musikens Makts sommernummer (5/6) 1978. Til dette nummer har Inga Rexed også interviewet en række af festivalens udenlandske deltagere.

Oversættelse: Lars Ole Bonde).